

Ποίημα για την προσφυγιά

Μακρινή παγωμένη απόμερη.

Με τρομάξεις ακόμη και στη σκέψη...

Παγώνει το αίμα, τα δάκρυα στέγνωσαν.

Η νύχτα δεν νύχτωσε.

Μόνος, το βχέμμα να στρέψω πού; Όλα ζένα...

Φοβάμαι να μείνω.

Ποιος σε περιμένει;

Η πρώτη σκέψη - Να γυρίσω πίσω.

Άκυρο, φεύγοντας έκοψα τις γέφυρες,

πυρπόλησα τα όνειρά μου.

Τις στάχτες μου δεξιά και αριστερά πετάω.

Σαν φοίνικας θα ζαναγεννηθώ,

θα παλέψω με το δεινό "προσφυγιά".

Θα με κερδίσει..... θα με ηττάσει..

Θα βρω νικητής! Θα γυρίσω!!!

Θανάσης Γκίκας